

[Forsvarsministeren.]

for et par år siden begyndte øst for jerntæppet, en udvikling, som nu har affødt den naturlige reaktion vest for jerntæppet, at tyske styrker, hvis man bliver enig derom, bliver stillet op til forsvar for det område, de bor i. Jeg mener, at selve fredens opretholdelse måtte være lige så vigtig i 1949, som den er det i 1951. Derfor synes jeg, det ærede medlem hr. Johs. Christiansen skylder os en supplerende og en bedre forklaring end den, han sidst kom med.

I det hele taget forekommer det mig, at jo længere debatten skrider frem, des mere fortøner det, man må kalde radikal udenrigspolitik, sig i tågen. Man erkender — og det skal jeg naturligvis ikke bebrejde de radikale —, at man ikke kan sætte noget andet i stedet for Atlantpagten; men jeg tror også, man må erkende, som jeg forsøgte at godtgøre det allerede ved sagens første behandling, at de radikales stilling overfor FN efter det, som jeg kaldte aktiviseringen af FN, og som det ærede medlem hr. Kristen Amby nu har fremsat nogle meget interessante bemærkninger om, ville, hvis det var den eneste vi skulle holde os til, indebære en meget betydelig risiko, en mere universel risiko end den, Danmark har ved tilslutning til Atlantpagten.

Må jeg så blot gøre en bemærkning til det ærede medlem hr. Alfred Jensen, som påkaldte Christmas Møllers vidnesbyrd fra 1945 til gunst for kommunismen. Jeg tror, det ærede medlem skulle huske på, hvis han endelig vil bruge afdøde Christmas Møllers navn, hvad Christmas Møller udtalte efter Masaryks død i sin tid.

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft):

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen bliver ved med at sige, at han har studeret regeringsforslaget og flertalspartiernes udtalelser i betænkningen, og jo mere han studerer på det, desto større uklarhed synes det ærede medlem der er, desto usikrere bliver han overfor konsekvenserne. Heroverfor er der kun een ting at bemærke, og det er dette, at det ærede medlem søger ikke klarhed, det ærede medlem vil ikke sætte sig ind i dette forslags forudsætninger, det ærede medlem vil ikke lytte til de forklaringer, der er blevet givet ham. Når det ærede medlem således vender tilbage til spørgsmålet om tjenestetidens længde og erklærer, at det ved man ikke spor om — og det, efter at man har haft forhandlingerne i udvalget med de redegørelser, som der er blevet givet —, så er der kun een forklaring derpå, som det ærede medlem ikke

ville høre, nemlig den, at der ikke findes noget om tjenestetidens længde i de beslutninger, vi nu vedtager, at der ikke findes noget om tjenestetidens længde i de beslutninger, som blev truffet i Bruxelles. Derfor findes der intet om det i dokumenterne, og derfor er det ikke så underligt, at det ærede medlem forgæves efterlyser svar på dette spørgsmål; der findes intet derom. Der findes i disse dokumenter, som det mange gange er blevet forklaret, beføjelser til den øverstkommanderende i fredstid, hvorefter den øverstkommanderende kan gøre henstillinger og forhandle med de pågældende landes regeringer, medens det samtidig fastslås, at det er de pågældende landes egne forfatninger og parlamentariske praksis, der vil blive afgørende for de beslutninger, der bliver truffet. Derfor bliver spørgsmålet om tjenestetidens længde ikke afgjort ved denne forhandling, men vil blive afgjort ved de forhandlinger, der skal føres i forsvarskommissionen, og ved de forslag, regeringen senere vil fremsætte. Det er forklaringen. Og akkurat det samme gælder om de andre spørgsmål, som det ærede medlem bliver ved at kredse om, fordi han åbenbart skal søge sig et argument til at gå imod. Det ærede medlem taler om, at man ikke ved noget om, hvorvidt der kan komme fremmede tropper til Danmark efter denne beslutning. Det er ikke så underligt, at det ærede medlem ikke kan vide noget om det, for der står intet om det i de overenskomster og beslutninger, som er blevet truffet i Bruxelles. Hvordan i alverden skulle det så være muligt at finde noget om det? Alt dette hviler jo på det enkelte lands ret til selv at træffe beslutninger om disse ting. Jeg nævner det blot, fordi det bedrøver mig, at det ærede medlem, som skulle være i stand til og have ønske om at lytte alvorligt til saglige argumenter, her viser sig aldeles uimodtagelig for betragtninger, som udelukkende er af saglig karakter.

Det samme gælder, når det ærede medlem bliver ved med at sige, at vi her forcerer en sag igennem, som godt kunne vente, nemlig spørgsmålet om Vesttysklands deltagelse i det fælles europæiske forsvar. Der er her ikke tale om at forcere en sag igennem, der er tale om, at der mellem de 12 Atlantpagtstater i Bruxelles er truffet en overenskomst, som her forelægges til godkendelse i den danske rigsdag, at denne overenskomst indeholder et forhandlingsgrundlag, som Storbritannien, Frankrig og Amerika for tiden forhandler med den vesttyske regering om, et begrænset forhand-